

KARL XII:S KURIR

1. När Karl den tolfte skulle ut mot turkarna att slåss,
då valde han till livvakt de tappraste bland oss

Och bland dessa var en,

just en modig ungersven,

om vars bragder man vet att förtälja som så:

- Att han va' så djäkla stark,

att han aldrig föll till mark

Och fastän dä va' lessamt, såg han glader ut ändå

Luttan lu, luttan lej, luttan lu å luttan lej -

2. En dag han stod på kobron vid Dünafloden bred,
ett kruthus flög i luften, och han fick följa med

När den modige sven

kom till jorden igen,

se då sa' han, fy fan! vad det här kostar på

- Men se han var så djäkla stark etc.

3. Vid Narva var han med, där det blodigast gick till,
och där det var så hett, att man kunde steka sill

Och när han värjan drog ut,

varje gång utan prut

uppå spetsen av ryssar satt minst trettisju

- För se han var etc.

4. Vid Holofsin, där ryssen fick sår i ryggen blott,
gardisten ock som hjälte fick kläda månget skott
Och när vila man gav,
tog han halsduken av
Och i den satt där kulor så stora som så
- För se han var etc.

5. En dag han order fick sig till fienden bege
och för att resan skulle så fort som möjligt ske,
stoppade han sin person
inuti en kanon
Och när skottet brann av, var han framme också
- För se han var etc.

6. Till sist han slogs vid Bender vid turkarnas musik
och bäst han tumla om uti den kalebalik,
man ett hugg honom gav,
så att huvudet flög av
Men då blev han så flat att han sade som så:
- Man må vara än så stark,
sist man faller dock till mark
Men fastän dä va' lessamt, såg han glader ut ändå
Luttan lu, luttan lej, luttan lu å luttan lej

/Från 1896, ur "100 visor sjungna av Bergselever", tryckt 1919, sid 62/